

Ik heb boulimia nervosa

Ik ben ziek, maar niemand ziet het. Ze zeggen vaak: *'Kom eens buiten,'* of. *'Wat klets je nou je ziet er prima uit. Je moet zo onzeker niet zijn.'* Oh nee, denk ik dan, moet ik mezelf niet onzeker voelen als ik kijk naar die rol modellen van op televisie of tijdschriften. Ze hebben allemaal maatje vierendertig. Hun borsten zitten lekker stevig en aan hun billen is geen spatje striem te zien.

Als ik mezelf in de spiegel zie, zie ik hangende borsten, dikke billen, vetrollen, striemen... En als ik op de weegschaal sta en zie naar het getal dat verschijnt, voel ik mijn maag draaien en voel ik de misselijkheid opkomen. *Vierenzestig*, het getal ziet er goed uit tot je verder leest en beseft dat ik nog maar dertien jaar ben.

En toch... Hier zit ik dan, enkele uren later, op de bank en eet ik het laatste restje chips op. Het andere lege pakje ligt naast me. Mijn maag gromt, maar ik negeer het. Ik schud het pakje nog eens uit in mijn mond, om zeker te zijn dat er niks meer in overblijft. Naast me liggen twee repen chocolade met hazelnoot. Ik twijfel, maar ik geef me over aan hen en eet ze op. Het schuldgevoel wordt groter en de misselijkheid kan ik amper houden.

Enkele seconden later, zit ik op mijn knieën voorovergebogen op het toilet. Ik spuw alles uit wat ik gegeten heb. Het ruikt zuur en het smaakt nog zuurder. Bah! Wat idee ook om alles door elkaar te eten... En toch. Dit gaat al maanden door, maar de kilos gaan niet weg en de vetrollen blijven aanwezig.

Mijn moeder is doorverwezen door verschillende artsen en steeds krijgen we hetzelfde antwoord te horen... De hormonen en stress, zijn de boosdoeners.

Bij de laatste arts heb ik met mijn vuist op tafel geslagen en heb hem gezegd dat hij mijn reet kon kussen. Ik was het zat en ik ben het zat!

Er over zeuren tegen mijn moeder, zussen of wie ook... dat heb ik opgegeven. Zij rollen eveneens met hun ogen, zodra ik begin over mijn gewicht.

Ik kwijn weg met mijn gedachten en in het toilet waar ik minstens drie keer per dag mijn gal uitspuw. Niemand heeft geen idee wat er aan de hand is. Mijn ouders zijn altijd druk aan

het werk en mijn zussen doen of ze het niet zien. Wat mij goed uitkomt, want ze hebben er ook geen zaken mee. Ze zouden het toch niet snappen, zoals iedereen in mijn omgeving.

Met Kerst hoor ik mijn tante nog vol lof zeggen; *‘Wat eet je goed meid, geniet ervan.’* Twintig minuten later, stond ik haar kalkoen met kroket uit te spuwen in de achtertuin en haar grote slagroomtaart die heb ik uit gekotst toen iedereen lag te slapen.

‘Doe aan sport,’ hoor ik één van hen nog zeggen. *‘Daar wordt je sterk van en daar zal je van vermageren.’* Ik heb het gedaan, maar na de derde keer gaf ik het op. Sporten, het lijkt of mijn lichaam het beschouwt als een marteling en dat wil ik niet. Mijn lichaam martel ik al genoeg door continue te kotsen. Kan ik er iets aan doen? Misschien wel, maar ik heb er momenteel geen behoefte aan. Het lijkt ook een soort drug te zijn, waar ik perse de drang in voel dat ik het moet doen of nodig vind om te doen. Als ik het niet doe, dan voelt het niet goed aan. Telkens ik eet, voelt het of mijn lichaam al vol is en lijkt het voedsel overbodig en moet het er zo snel mogelijk uit. Klinkt het jou bekend in de oren? Of ben je zoals de meeste die het niet willen snappen waarom een mens niet wil eten...

Ik kijk enkel raar naar mensen die zich volproppen met de feestdagen, maar zich voornemen om het Nieuwe jaar in te gaan door te diëten. Op het einde van de maand zijn ze tien kilo vermagerd, kijken ze tevreden in de spiegel en beginnen ze opnieuw met zich vol te proppen met chemische rommel. Ik doe het ook, met hetzelfde gevoel als zij, en toch voelt het anders. Bij hen lijken de kilos er van af te vliegen en bij mij blijven ze vastzitten, wat ik ook doe.

Er lijkt geen einde aan te komen. Daarom blijf ik draaien in een vicieuze cirkel waar ik de uitgang niet van vindt en zo zit ik hier op mijn knieën opnieuw te spuwen. Mijn keel brandt van het zuur, maar mijn spieren spannen zich niet meer op om het uit me te kotsen. Ik hoef nu enkel maar mijn mond open te doen en mijn goedje komt er zo uit. Er lijkt geen blokkade meer te zijn of belemmering om het te doen. Het komt zonder nadenken, zoals alle vanzelfsprekende dingen in het leven. De vraag is: Wanneer komt er een einde aan? Wil ik dat er eind aan komt? Of spuw ik nog wat verder....

A. Marcelina